

ordning af vor Retspleie, udtale mig for, at Forhørene skulle være offentlige. Det finder jeg er fuldstændig umuligt, saaledes som Tingene ere ordnede nu. Men maa altsaa Forhørene føres for lukkede Døre, bliver det nødvendigt, tror jeg, paa en eller anden Maade at faae en større og bedre Garanti, ikke mod Forhørsdommerens Mangel paa god Villie, men mod hans Mangel paa Evne til i alle Tilfælde skarpt at opfatte og tilføre, hvad der er passeret, en bedre og sikrere Garanti end den, der ligger i disse Retsvidners Tilstedeværelse, og jeg skjønner ikke, at det kan ske paa anden og bedre Maade end ved Ansættelse af særlige Retskrivere. Jeg gjentager, at det forekommer mig, at, naar man overveier dette Forhold, vil hverken den ene eller den anden Reform, og særlig da Ansættelsen af Politimestere, være finantsielt uoverkommelig.

Naar jeg nu bringer denne efter min Mening vigtige Sag frem i dette Dieblit, er det, fordi jeg gjerne ønskede den gjort til Gjenstand for Overveielse jo før jo hellere. Jeg vilde gjerne om muligt have bidraget en lille Smule til, at der muligvis kunde fremmes Noget i den antydede Retning endnu i indværende Samling. Jeg selv er naturligvis rede til ogsaa i den Henseende at være med til at arbejde, saa vidt mine Evner tillade; men jeg nægter jo ikke, at jeg vilde anse det for ulige meget heldigere, hvis den høitærede Justitsminister vilde tage Sagen i sin Haand. For det Første er det Noget, der følger af sig selv, at denne Sag skjøndt den ganske vist ikke forekommer mig at være saa overordentlig stor, naar man tager Hensyn til de Forarbejder, der nu engang foreligge, dog har et saadant Omfang og kræver paa flere Punkter saa mange Underøgelser, at det er naturligt, at en Minister bedre kan magte den, end et enkelt Medlem eller en Samling af Medlemmer af et Thing kan gjøre. Men dernæst vil jeg heller ikke tilbageholde den Udtalelse, at det forekommer mig, at der er saare Faa eller Ingen, der personlig er bedre stiftet til, bedre egnet til at føre den Sag igjennem paa en tilfredsstillende Maade end den nuværende høitærede Justitsminister. Jeg har den Tro, at hvis den ærede Justitsminister vil tage sig af den Sag, vil han som sagt lettere end nogen Anden kunne føre et smukt Resultat igjennem, og han vil kunne gjøre det endog saa i en nær Fremtid. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den høitærede Justitsminister baade vil indlægge sig megen Fortjeneste og vinde megen Tak og Paaskjønnelse, hvis han vil gjøre det. Jeg skal tilføie, at der

er endnu en særegen Omstændighed, som forekommer mig vil gjøre det i høi Grad ønskeligt, om man for Alvor vilde nu i Dieblittet give sig i Færd med den Op-gave, som jeg har antydet. Det er klart, at i det Dieblit, man afskiltte Politimagten fra Domsmyndigheden, ansatte særlige Politimestre og omordnede Jurisdiktionsforholdene, blev det en Nødvendighed at omorganisere hele vort Politivæsen. Ja, jeg skal sœie til, at det forekommer mig at være bagvendt at forsøge nogen anden Omorganisation af Politivæsenet uden tillige at tage Omordningen med, hvad de Personer angaar, der skulde staa i Spidsen for Politiet, nemlig Politimestrene, Politicheferne. Men altsaa, skrider man til at foretage denne Reform i Retspleiens Interesse, som jeg her har hentydet til, føres man ifølge Tingenes egen Nødvendighed til at beskæftige sig ogsaa med den hele Politior-dning. Dette turde vel være tilstrækkeligt at sige i dette Dieblit. Jeg tror, at man ad den Vej vil kunne naae til, hvad der maa anses for at være saare ønskeligt og tilstræbelseværdigt ogsaa paa et andet Omraade end blot, hvad der vedrører Retspleien; jeg antager, at Alle have forstaaet mig, ogsaa den høitærede Justitsminister. Dette er altsaa min Opfordring til den høitærede Justitsminister; jeg haaber, at han vil ikke stille sig uvillig til den; eventuelt vil jeg haabe, at det ærede Udvalg, som vel jagtens vil faae med denne Sag at bestille som med den foregaaende, ligeledes vil stille sig velvillig lige overfor min Tank.

Justitsministeren (Kellermann):

Jeg vil først begynde med at udtale, at jeg er glad over, at jeg ved en Bemærkning under den forrige Sags Behandling gav den sidste ærede Taler Leilighed til nærmere at forklare sig; thi jeg tror virkelig, at hans Ytringer under den forrige Sag kunde misforstaaes, og jeg tror ogsaa, de bleve misforstaaede. Men efter det Foredrag, han nu har holdt, er det jo klart, at han ikke har ment det Samme, som jeg antager er ment af den ærede Folkethingsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schjøth), nemlig at der fra Dommeres Side foreligger Misbrug, Embedsforjævelser, Utilbørligheder osv. Den ærede Taler har udviklet meget udførligt og meget klart, hvorlunde det er langt fra at have været hans Mening at sige noget Saadant, men hvorledes han kun har villet i Korthed udtrykke, hvad han nu senere har udviklet nærmere, nemlig at han mener, at det bestaaende System — hvorved